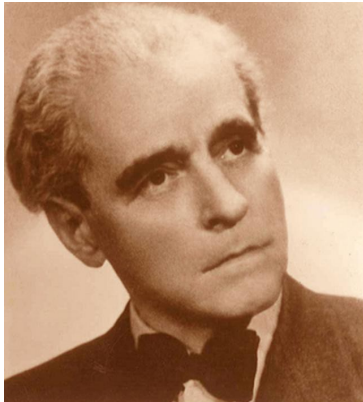


Cezar Petrescu (decembrie 2023)



Unul dintre cei mai importanți prozatori interbelici, un talent veritabil și un adept al stilului modernist, cu un succes de invidiat în epocă, Cezar Petrescu nu a fost doar romancier și nuvelist, ci și un talentat traducător și chiar jurnalist, foarte apreciat și foarte temut de adversari. O voce distinctă și respectată, autorul câtorva romane devenite clasice, a rămas în istoria literaturii române a secolului trecut ca un autor care a încercat - și în mare parte a reușit - să îmbine tradițiile și specificul național cu un stil narativ modern și nou.

Născut pe 1 decembrie 1892 la Hodor-Cotnari, Iași, viitorul scriitor era fiul lui Dimitrie Petrescu, inginer și profesor, care de altfel îl va sprijini în viitoarea sa cariera. Cezar Petrescu urmează cursurile liceale la Roman și Iași, ia bacalaureatul în 1911 și asemenea multor altor colegi de generație va urma și cursurile Facultății de Drept, până în 1915.

Debutează în volum în 1922 cu "Scrisorile unui razeș", doar primul din cele peste 70 de volume diverse, de la romane și cicluri românești la cărți pentru copii și povestiri cu o puternică tentă autobiografică. Acest prim volum va fi - surprinzător pentru mulți - premiat atât de Academia Română cât și de Societatea Scriitorilor Români. La fel de repede se va impune și ca un redevabil gazetar, fiind unul dintre fondatorii prestigioasei reviste "Gândirea" (din 1921), alături de Gib Mihaescu, A. Maniu, Lucian Blaga.

Scrie foarte mult, se împarte între literatură și gazetărie, fumează și bea cafea în cantități impresionante - ceea ce îi va afecta repede starea de sănătate - este un pasionat bibliofil și un obișnuit al vieții culturale. În 1928 va fi colaborator al ziarelor Cuvântul și Curentul, în 1938 acceptă să conducă publicația carlistă România și revista România Literară - vor fi suprimate după schimbarea de regim din 1940. Este căutat adesea de scriitorii mai tineri care îi cer sprijinul și sfatul, se întreține cu oficialii vremii, publică surprinzător de des noi volume. Un admirator declarat al lui Honore de Balzac, pasionat de posibilitatea unei noi Comedii

umane, va încerca să realizeze o astfel de cronică românească a vieții în secolul XX. Publică mai multe romane din proiectatul ciclu, cu mare succes de public, deși criticii sunt împărțiți. Dar, la fel ca și idolul său, nu va apuca să își termine cel mai ambițios proiect. În 1931 i se decernează Premiul Național pentru Literatură, iar în perioada postbelică, în 1952, va primi Premiul de Stat pentru dramaturgie, împreună cu Mihail Novicov. Moare la București pe 9 martie 1961.

